Toelichting Verordening Jeugdhulp gemeente Arnhem 2019

Algemeen

Deze verordening geeft uitvoering aan de Jeugdwet. Deze wet maakt onderdeel uit van de bestuurlijke en financiële decentralisatie naar gemeenten in 2015 van de jeugdzorg, de jeugd-ggz, de zorg voor verstandelijk beperkte jeugdigen en de begeleiding en persoonlijke verzorging van jeugdigen. Daarnaast is met deze wet een omslag gemaakt van een stelsel gebaseerd op een wettelijk recht op zorg (aanspraak) naar een stelsel op basis van een voorzieningenplicht voor gemeenten (voorziening), op een wijze zoals ook is gebeurd met de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). Het wettelijke recht op jeugdzorg en individuele aanspraken op jeugdzorg zijn hierbij vervangen door een voorzieningenplicht waarvan de aard en omvang in beginsel door de gemeente worden bepaald (maatwerk). Het doel van het jeugdzorgstelsel blijft echter onverminderd overeind: jeugdigen en ouders krijgen waar nodig tijdig bij hun situatie passende hulp, met als beoogd doel ervoor te zorgen de eigen kracht van de jeugdige en het zorgend en probleemoplossend vermogen van het gezin te versterken.
De Jeugdwet schrijft in de artikelen 2.9, 2.10 en 2.12 voor dat de gemeenteraad per verordening in ieder geval regels opstelt:

- over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige (jeugdhulp)voorzieningen;
- met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning, de wijze van beoordeling van en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening;
- over de wijze waarop de toegang tot en de toekenning van een individuele voorziening wordt afgestemd met andere voorzieningen op gebied van zorg, onderwijs, maatschappelijke ondersteuning, werk en inkomen;
- over de wijze waarop de hoogte van een persoonsgebonden budget wordt vastgesteld;
- voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening of persoonsgebonden budget, alsmede van misbruik of oneigenlijke gebruik van de Jeugdwet;
- over de wijze waarop ingezetenen worden betrokken bij de uitvoering van de Jeugdwet, en
- ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit van jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering, waar het college ten aanzien daarvan de uitvoering van de Jeugdwet door derden laat verrichten. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de deskundigheid van de beroepskrachten en de toepasselijke arbeidsvoorwaarden.

Artikel 2.9 van de Jeugdwet biedt verder ruimte om met inachtneming van het bepaalde bij of krachtens de Jeugdwet andere regels te stellen. Deze verordening maakt hier spaarzaam gebruik van. Daarnaast kan op grond van artikel 8.1.1, vierde lid, bij verordening bepaald worden onder welke voorwaarden de jeugdige aan wie een persoonsgebonden budget wordt verstrekt, de jeugdhulp kan betrekken van een persoon die behoort tot zijn sociale netwerk.
Bepaalde verplichtingen voor het college volgen rechtstreeks uit de wet. Zo is bijvoorbeeld voorgeschreven dat jeugdigen, ouders en pleegouders een beroep kunnen doen op een onafhankelijke vertrouwenspersoon. In deze verordening worden dergelijke bepalingen niet herhaald. Ook de mogelijkheid om tegen een afgegeven beschikking in bezwaar te komen, of een klacht in te dienen over de handelswijze in een bepaald geval, gelden van rechtswege al. Het opnemen van bepalingen hierover in deze verordening zou dan ook overvloedig zijn. De wet voorziet reeds adequaat in de rechtsbescherming van de jeugdige.
Deze verordening kan niet los worden gezien van het beleidsplan “Jeugd en Wmo” 2015-2016, dat de raad op grond van artikel 2.1.2 van de Wmo 2015 en artikel 2.2 van de Jeugdwet heeft vastgesteld, het uitvoeringsplan “de veerkrachtige samenleving Arnhem 2015-2016” vastgesteld door B&W op 10 juni 2014 en de kadernota “Veerkrachtig Arnhem” vastgesteld door de gemeenteraad op 16 september 2013.

Wijzigingen t.o.v. voorgaande versie
Deze verordening vervangt de eerdere Verordening Jeugdhulp gemeente Arnhem 2015, die door de gemeenteraad is vastgesteld op 3 november 2014 (wijziging op 26 september 2016 in verband met de inwerkingtreding van de Verordening adviesraden gemeente Arnhem).
De voornaamste aanleiding om de Verordening Jeugdhulp te wijzigen ligt in het feit dat door de Centrale Raad van Beroep, de hoogste bestuursrechter, ten aanzien van de Wmo is bepaald dat de

berekeningssystematiek voor pgb-tarieven in een verordening moet zijn vastgelegd. Daarop wordt de Verordening maatschappelijke ondersteuning en analoog de Verordening Jeugdhulp aangepast. Daarnaast worden ook op andere punten de Verordening maatschappelijke ondersteuning en de Verordening Jeugdhulp zoveel als mogelijk geharmoniseerd.
In de voorgaande verordening werd niet voorzien in opsporing van misbruik en fraude. Met deze Verordening Jeugdhulp wordt voorzien in een grondslag daarvoor. Ook is in deze verordening, evenals bij de Verordening maatschappelijke ondersteuning, bepaald dat betalingen uit het pgb die een jeugdige ontvangt vanuit de Sociale Verzekeringsbank (SVB) kunnen worden opgeschort in geval van een ernstig vermoeden van fraude
De voorschriften betreffende de besteding van een pgb waren voorheen verspreid over verschillende beleidstukken en regelingen te vinden en zijn nu voor de duidelijkheid gegroepeerd opgenomen in artikel 6.
Hoe het college, en dus de wijkcoach namens dat college, de afweging maakt of een jeugdhulpvoorziening wordt ingezet is afgestemd op jurisprudentie daarover vanuit de Centrale Raad van Beroep van 1 mei 2017, met zaaknummer 16/4442 JW, ECLI:NL:CRVB:2017:1477.
Voor het overige geldt dat, zoals gezegd, de Verordening Jeugdhulp zoveel als mogelijk is afgestemd op de Verordening maatschappelijke ondersteuning. Dit leidt ertoe dat de volgorde van artikelen gewijzigd is en dat geprobeerd is om corresponderende artikelen tekstueel meer gelijk te trekken met elkaar om zo meer eenduidigheid te scheppen.

Artikelsgewijs

Artikel 1 Begripsbepalingen
De Jeugdwet kent twee soorten voorzieningen op het gebied van de jeugdzorg, namelijk individuele voorzieningen en overige voorzieningen. Alle andere voorzieningen, buiten de jeugdzorg, worden ook als zodanig gedefinieerd; andere voorzieningen.
De hulpvraag van een jeugdige moet niet worden verward met het begrip aanvraag. In de Algemene wet bestuursrecht wordt een aanvraag gedefinieerd als het verzoek om een (bestuursrechtelijk) besluit te nemen. Omdat jeugdhulp op verschillende manieren kan worden geboden, en slechts in een deel van de gevallen daarvoor een bestuursrechtelijk besluit is vereist, is het begrip aanvraag niet bruikbaar. Door de hulpvraag als uitgangspunt te nemen, hoeft de jeugdige niet specifiek voor ogen te hebben hoe die hulpvraag moet worden beantwoord. De hulpvraag beperkt de deskundige dan ook niet in zijn mogelijkheden om aan die hulpvraag tegemoet te komen, zoals een aanvraag dat wel doet. Een aanvraag impliceert een verzoek om een concrete voorziening, terwijl in het merendeel van de gevallen juist van de deskundige een voorstel voor een passende oplossing zal worden verwacht. De hulpvraag moet dan ook veel meer als een open vraag worden beschouwd, die niet slechts met een ja of nee kan worden weggenomen. Dit laat het recht van de jeugdige om een individuele voorziening aan te vragen onverlet.
In de wet is zowel omschreven wat wordt verstaan onder jeugdige als onder ouder. Als ouder kan worden aangemerkt een gezaghebbende ouder, een adoptiefouder, een stiefouder of een ander die de jeugdige als behorend tot zijn gezin verzorgt en opvoedt. Pleegouders worden expliciet niet als ouder in de zin van de wet en deze verordening aangemerkt. Waar in deze verordening en toelichting gesproken wordt van een jeugdige, wordt de jeugdige zelfstandig bedoeld, maar ook de jeugdige met een of beide ouders, of de ouders namens de jeugdige. Het begrip 'jeugdige' zoals dat in deze verordening wordt gehanteerd is dan ook ruimer dan het begrip 'jeugdige', zoals dat in de Jeugdwet staat gedefinieerd.

Artikel 2 Privacy
Vanwege de kwetsbare positie waarin een jeugdige zich bevinden kan, en vanwege de gevoelige aard van de informatie waarmee wordt gewerkt bij de jeugdhulp, zijn in dit artikel regels opgenomen om de privacy van de jeugdige zoveel als mogelijk te garanderen. Het verwerken van bijzondere gegevens is beschreven in de Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) en de Jeugdwet. In de verordening worden hierover specifieke, aanvullende regels opgenomen. In dit artikel wordt evenals in de AVG gesproken van het verwerken van persoonsgegevens en daarmee geldt het artikel voor elke handeling of elk geheel van handelingen met betrekking tot persoonsgegevens. Daaronder valt onder meer het verzamelen, vastleggen, bewaren, wijzigen, opvragen, raadplegen, vernietigen, het delen met derden, en het verstrekken door middel van doorzending.

Artikel 3 Vormen van jeugdhulp

Dit artikel geeft een nadere uitwerking van de verplichte delegatiebepaling van artikel 2.9, onder a, van de wet, waarin is bepaald dat de gemeente bij verordening regels stelt over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige (jeugdhulp)voorzieningen. Uit de memorie van toelichting op de wet (Kamerstukken II 2012/13, 33 684, nr. 3) komt naar voren dat de burger recht heeft op een duidelijk beeld van het aanbod van voorzieningen binnen de gemeente.
Het begrip 'voorziening' is een lastig te vatten begrip. De wetgever waagt zich dan ook niet aan een definitie, maar geeft wel in de memorie van toelichting aan dat de door de gemeente te treffen voorziening zowel een algemene, vrij toegankelijke voorziening kan zijn als een individuele voorziening. Een individuele voorziening zal vaak betrekking hebben op meer gespecialiseerde zorg. De gemeente bepaalt zelf welke hulp vrij toegankelijk is en welke niet. Voor de niet vrij toegankelijke vormen van ondersteuning zal door de gemeente of door de huisarts, medisch specialist of jeugdarts en de jeugdhulpaanbieder eerst beoordeeld moeten worden of de jeugdige deze ondersteuning daadwerkelijk nodig heeft.
Voorzieningen in de zin van de Jeugdwet zijn gerelateerd aan de drieledige wettelijke definitie van jeugdhulp in het eerste lid van artikel 2.3 van die wet. Een voorziening kan derhalve een breed spectrum van verschillende soorten ondersteuning, hulp en zorg omvatten. Een beschrijving is gewenst omdat de wetgever gemeenten opdraagt ervoor te zorgen dat de burger zich een beeld kan vormen van de voorzieningen in het kader van jeugdhulp.
In die beschrijving wordt door de verordening in globale zin voorzien. Het college van burgemeester en wethouders stelt bij nadere regels concreet vast welke overige en individuele voorzieningen ter beschikking worden gesteld. Deze structuur maakt het eenvoudiger om aanpassingen door te voeren in het voorzieningenaanbod, zodat vlot ingespeeld kan worden op maatschappelijke behoeften.

Artikel 4 Doelgroep

De wet bepaalt dat aan een jeugdige jeugdhulp wordt geboden door het college van de gemeente waarin die jeugdige zijn woonplaats heeft. Aangesloten is bij het woonplaatsbeginsel van de Jeugdwet. De jeugdige wordt door deze verordening daarom ook in de gelegenheid gesteld om een hulpvraag te melden bij het college.
Jeugdigen die hun woonplaats buiten de gemeente Arnhem hebben, maar wel ingeschreven staan bij een onderwijsinstelling in de gemeente Arnhem, worden met het tweede lid eveneens in de gelegenheid gesteld om een hulpvraag te melden. Hoewel het Arnhemse aanbod van individuele voorzieningen voor deze groep niet toegankelijk is, kunnen signalen wel opgepakt worden en eventueel worden doorgezet naar de gemeente die in het kader van de Jeugdwet voor de verlening van jeugdzorg is aangewezen. Ook kan voor deze groep toeleiding naar een overige voorziening mogelijk een oplossing bieden.
De voorzieningen die op grond van artikel 3 in de nadere regels als overige voorzieningen zijn benoemd staan rechtstreeks open voor de jeugdige. Dat betekent dat via het college naar een overige voorziening kan worden verwezen als aanbod van jeugdhulp, maar dat de verwijzing niet als voorwaarde geldt voor toegang tot die overige voorziening. In sommige gevallen wordt de overige voorziening door het college zelf geleverd, bijvoorbeeld in het wijkteam. Dan geldt dus dat de jeugdige zich rechtstreeks tot het wijkteam kan wenden voor die specifieke vorm van jeugdhulp.

Artikel 5 Toegang

Deze bepaling regelt de toegang van jeugdhulp via de gemeente en is opgenomen om een zorgvuldige procedure te waarborgen. Dit alles ter uitvoering van artikel 2.9, onder a, van de wet waarin is bepaald dat de gemeente bij verordening in ieder geval regels stelt over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige voorzieningen, met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening.
Voor het verkrijgen van een individuele, niet overige voorziening, geldt de beschreven procedure. Deze procedure is afgestemd op de aanknopingspunten die de Centrale Raad van Beroep heeft gegeven in de uitspraak van 1 mei 2017 met zaaknummer 16/4442 JW, ECLI:NL:CRVB:2017:1477. Bij het onderzoek ter beoordeling van een aangemelde hulpvraag zal in een gesprek met de jeugdige de gehele situatie worden bekeken en kan bijvoorbeeld alsnog worden verwezen naar een overige jeugdhulpvoorziening in plaats van, of naast, mogelijke inzet van een individuele voorziening.
In de algemene toelichting is al aangehaald dat jeugdigen onder de Jeugdwet geen wettelijk recht op jeugdzorg hebben en geen individuele aanspraken op jeugdzorg. Wel is er een voorzieningenplicht voor de gemeente en het daaruit voortvloeiende recht van jeugdigen op een zorgvuldige procedure. Deze verordening bevat een aantal bepalingen die dit moeten waarborgen.

In het eerste lid is de rol van het college als aanbieder en regievoerder tot uitdrukking gebracht. Het college verleent een individuele voorziening, indien het college die voorziening in dat individuele geval noodzakelijk acht. Daarbij is artikel 2.3 van de Jeugdwet genoemd als kader. De voorziening moet dus, naar het oordeel van het college, noodzakelijk zijn voor de jeugdige om gezond en veilig op te groeien, te groeien naar zelfstandigheid, en voldoende zelfredzaam te zijn en maatschappelijk te participeren. Hierbij moet rekening gehouden worden met de leeftijd en het ontwikkelingsniveau van de jeugdige.
In de praktijk voert het college de beslissing over het inzetten van jeugdhulp niet zelf uit, maar mandateert dit aan deskundigen. Ook op andere plaatsen in deze verordening en in de wet waar "het college" staat, kan het college deze bevoegdheid mandateren naar ondergeschikten dan wel nietondergeschikten op grond van de algemene regels van de Algemene wet bestuursrecht. De in deze verordening vervatte bepalingen gelden uiteraard ook onverkort voor de gemandateerden.
Omdat er geen wettelijk recht van de jeugdige op jeugdzorg bestaat, voorziet de verordening evenmin in afwijzings- of weigeringsgronden die tegen een dergelijk recht in stelling kunnen worden gebracht. Voor overige voorzieningen geldt dat deze per definitie vrij toegankelijk zijn.
Een individuele voorziening wordt verleend indien dat noodzakelijk wordt geacht. Om die noodzaak in kaart te brengen zal er met de jeugdige samengewerkt moeten worden. Bij de beantwoording van de vraag of een individuele voorziening wordt ingezet is het oordeel van de deskundige in het wijkteam echter wel doorslaggevend. De deskundige is er immers ook bij uitstek op toegerust om dit oordeel te kunnen vellen.
Hiermee kan ten onrechte de schijn worden gewekt dat het telkens om een uitvoerig, onnodig bureaucratische proces gaat. Dit is echter geenszins de bedoeling. Zo kan het vooronderzoek afhankelijk van de inhoud van de melding, meer of minder uitgebreid zijn. Er kan bovendien hiervan – en in bepaalde gevallen ook van het gesprek – in overleg met de jeugdige afgezien worden. Daartegenover staat dat, als dat nodig is, er ook sprake kan zijn van meerdere (opeenvolgende gesprekken). Als de jeugdige al bekend is, zullen een aantal gespreksonderwerpen niet meer uitgediept hoeven te worden. Komt een jeugdige voor het eerst, dan zal een gesprek nodig zijn om een totaalbeeld van de jeugdige en zijn situatie te krijgen. Een vooronderzoek en gesprek zullen uiteindelijk vaak wel in enige vorm nodig zijn, omdat voor een zorgvuldig te nemen besluit het van belang is dat alle feiten en omstandigheden met betrekking tot de specifieke hulpvraag worden onderzocht.

Artikel 6 PGB

Bij nota van wijziging (Kamerstukken II 2013/14 33 684, nr. 11, artikel MM) is de regeling in artikel 8.1.1 van de wet voor het pgb aangepast (“gestandaardiseerd”) aan de verwante regelgeving met betrekking tot de maatschappelijke ondersteuning (Wmo 2015), In deze regeling stond dat een pgb slechts wordt verstrekt indien aan de in het derde lid gestelde voorwaarden is voldaan. Bij amendement Bergkamp/Voortman (Kamerstukken II 2013/14 33 684, nr. 109) is het woord ‘slechts’ geschrapt omdat dit een onnodige en overbodige inperking van het recht op een pgb leek te suggereren.
Een pgb wordt verstrekt indien de jeugdige gemotiveerd kan aantonen dat de individuele voorziening die door een aanbieder wordt geleverd, niet passend is (zie artikel 8.1.1, derde lid, onder b). De jeugdige kan direct in het verzoek om een pgb motiveren waarom een individuele voorziening in natura niet passend te achten is. Deze motivering kan natuurlijk ook op een later moment worden gegeven.
In het artikel is verder uitgewerkt dat een pgb onder omstandigheden ook kan worden ingezet voor jeugdhulp die wordt betrokken vanuit het sociale netwerk van de jeugdige. Voor specifieke soorten jeugdhulp en kosten kan een pgb niet worden aangewend. Deze vormen van jeugdhulp en kostensoorten zijn in respectievelijk het tweede en het vierde lid opgesomd.

Artikel 7 De hoogte van een pgb

Artikel 7 vloeit voort uit artikel 2.9, onder c, van de wet. In deze wetsbepaling staat dat in de verordening in ieder geval wordt bepaald op welke wijze de hoogte van een pgb wordt vastgesteld.
In artikel 8.1.1, vijfde lid, onderdeel a, van de wet is bepaald dat het college een pgb kan weigeren voor zover de kosten van het betrekken van de jeugdhulp van derden hoger zijn dan de kosten van de individuele voorziening. Zo wordt voorkomen dat inkoopvoordelen zouden wegvallen als te veel personen zelf ondersteuning willen inkopen met een pgb. Een pgb is gemiddeld genomen ook goedkoper dan zorg in natura omdat er minder overheadkosten hoeven te worden meegerekend. De maximale hoogte van een pgb is in de verordening afgeleid van de kostprijs van de in de betreffende

situatie goedkoopst adequate door het college ingekochte individuele voorziening in natura. Daartoe zijn de volgende berekeningsmethoden gebruikt:
Voor bedrijfsmatig verleende jeugdhulp wordt op grond van het tweede lid voor de vaststelling van het pgb-tarief het goedkoopst gecontracteerde tarief gehanteerd, na aftrek van hotel- en verblijfskosten, minus een afslag van 15%. Deze afslag is als volgt tot stand gekomen:
In de tarieven die worden betaald voor zorg in natura (ZIN) is een opslag voor overheadkosten en een risico-opslag begrepen. Er wordt van uit gegaan dat de overhead bij ZIN circa 30% van de kosten bedraagt. Daarin zitten onder andere administratieve functies, automatisering, inkooppersoneel, management- en terreingebonden functies. Omdat het administratieve proces omtrent een pgb minder lasten met zich mee brengt en de regie daarnaast bij de jeugdige zelf ligt zal de zorgaanbieder voor een pgb-houder minder overheadkosten kwijt zijn. Daarom is het voor berekening van de pgb-tarieven gerechtvaardigd om op de ZIN-tarieven een afslag i.v.m. minder overhead toe te passen van 40%. 40% van 30% levert een afslag op van 12%.
Naast de opslag voor overheadkosten is in de ZIN-tarieven ook een risico-opslag meegenomen. Deze opslag bedraagt 3% en is bedoeld voor aanbieders om financiële risico's af te dekken en een marge te kunnen maken. Omdat dit voor zorg ingekocht via pgb niet van toepassing is, is het gerechtvaardigd om ook hiervoor een correctie toe te passen op de ZIN-tarieven.
Deze twee afslagen samen komen neer op een korting ten opzichte van het ZIN tarief van 15%. Deze afslag van 15% wordt in mindering gebracht op het ZIN-tarief nadat eerst, op grond van het derde lid, het tarief gecorrigeerd is voor hotelmatige- en huisvestingskosten.
Voor informele jeugdhulp, die wordt betrokken uit het sociale netwerk van de jeugdige, wordt op grond van het vierde lid, aangesloten op het tarief dat op 1 januari 2015 vanuit de Wet langdurige zorg (Wlz) gold voor niet-professionals. Artikel 5.22, eerste lid, van de Regeling langdurige zorg bepaalde op dat moment: "Het uit het persoonsgebonden budget te betalen bruto loon of de te betalen vergoeding aan een zorgaanbieder bedraagt ten hoogste € 20 per uur of per dagdeel, tenzij de verzekerde kan aantonen dat de zorg is verleend door: (…) " gevolgd door een aantal criteria om in aanmerking te komen voor het tarief voor professionals. Dit Wlz-tarief voor informele zorg, € 20,- per uur of per dagdeel, is in Arnhem per 1 januari 2015 voor toepassing bij Wmo-ondersteuning en jeugdhulp als uitgangspunt genomen, maar is door het college inmiddels reeds gewijzigd ten gevolge van indexering. Ook in de toekomst zal het in Arnhem gehanteerde pgb-tarief voor ondersteuning door het sociaal netwerk meelopen met de indexeringen, zodat het mogelijk verder zal gaan afwijken van het bedrag van € 20,- dat als uitgangspunt heeft gegolden.
Een persoon uit het sociaal netwerk kan tegelijkertijd een professional zijn. In het zesde lid is geregeld onder welke voorwaarden een pgb voor jeugdhulp door een professional uit het sociaal netwerk berekend kan worden volgens het tarief voor bedrijfsmatig verleende hulp. Ook als de jeugdhulp verleend wordt door iemand van buiten het sociaal netwerk gelden er voorwaarden, deels dezelfde, om voor het tarief voor bedrijfsmatig verleende jeugdhulp in aanmerking te komen.

Artikel 8 Kwaliteitseisen jeugdhulp

De regering legt de verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van voorzieningen bij de gemeente en de aanbieder. Het is op grond van artikel 2.12 van de wet aan de gemeente om in de verordening regels te stellen ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van jeugdhulp of de uitvoering van een kinderbeschermingsmaatregel of jeugdreclassering en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan. Daarbij wordt rekening gehouden met de deskundigheid van de beroepskrachten en de toepasselijke arbeidsvoorwaarden. Voor dit artikel in de Verordening jeugdhulp is aansluiting gezocht bij de corresponderende bepaling hierover in de Verordening maatschappelijke ondersteuning.
De eis dat een voorziening van goede kwaliteit wordt verleend, biedt veel ruimte voor de gemeenten om in overleg met organisaties van cliënten en aanbieders te werken aan kwaliteitsstandaarden voor de ondersteuning. In het eerste lid is een aantal voor de hand liggende kwaliteitseisen uitgewerkt. In het tweede lid wordt bepaald dat met pgb ingekochte hulp en ondersteuning aan dezelfde kwaliteitseisen moet voldoen als jeugdhulp die door de gemeente zelf wordt ingekocht. Deze gelijkschakeling geldt niet voor jeugdhulp die wordt verleend door een persoon uit het sociaal netwerk, maar geldt slechts ten aanzien van bedrijfsmatig verleende jeugdhulp. Aangezien voor deze categorie ook een hoger tarief geldt dan voor jeugdhulp uit het sociaal netwerk is het stellen van deze eisen gerechtvaardigd.Het in het derde lid genoemde jaarlijkse cliëntervaringsonderzoek is verplicht op grond van artikel 2.5.1, eerste lid, van de Wmo 2015 en artikel 2.10 van de wet.

Artikel 9 Verhouding prijs en kwaliteit

Het college kan de uitvoering van de Jeugdwet door derden laten verrichten (artikel 2.11, eerste lid, van de Jeugdwet). Met het oog op gevallen waarin dit ten aanzien van jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering gebeurt, moeten bij verordening regels worden gesteld ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van jeugdhulp of de uitvoering van een kinderbeschermingsmaatregel of jeugdreclassering en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan (artikel 2.12 van de Jeugdwet). Daarbij dient in ieder rekening gehouden te worden met de deskundigheid van de beroepskrachten en de toepasselijke arbeidsvoorwaarden.

Om te voorkomen dat er alleen gekeken wordt naar de laagste prijs voor de uitvoering worden in dit artikel een aantal andere aspecten genoemd waarmee het college bij het vaststellen van tarieven (naast de prijs) rekening dient te houden. Hiermee wordt bereikt dat er een beter beeld ontstaat van reële kostprijs voor de activiteiten die zij door aanbieders willen laten uitvoeren. Uitgangspunt is dat de aanbieder kundig personeel inzet tegen de arbeidsvoorwaarden die passen bij de vereiste vaardigheden. Hiervoor is ten minste een beeld nodig van de vereiste activiteiten en de arbeidsvoorwaarden die daarbij horen. Dit biedt een waarborg voor werknemers dat hun werkzaamheden aansluiten bij de daarvoor geldende arbeidsvoorwaarden.

De kwaliteit van de voorzieningen wordt door het college op verschillende manieren bewaakt en gecontroleerd. In het tweede lid worden onder andere periodieke overleggen genoemd als instrument daarvoor. Maar ook de jaarlijkse cliëntervaringsonderzoeken, die op grond van artikel 2.5.1 van de Wmo 2015 en artikel 2.10 van de Jeugdwet verplicht zijn, geven uiteraard een beeld van de kwaliteit van de jeugdhulp en worden daarom ook genoemd.

Artikel 10 Maatregelen ter voorkoming en bestrijding van misbruik of oneigenlijk gebruik

Aan het ‘bestrijden’ van ten onrechte ontvangen maatwerkvoorzieningen en pgb’s gaat een poging dit te ‘voorkomen’ vooraf. Duidelijke informatie over enerzijds de rechten en plichten van de jeugdige en anderzijds de gevolgen van misbruik en oneigenlijk gebruik spelen hierbij een belangrijke rol. Daarom is in het eerste lid een informatieplicht voor het college opgenomen.

Artikel 11 Opschorting betaling uit het pgb

In bepaalde gevallen is (tijdelijke) opschorting van een betaling uit het pgb naar aanleiding van een declaratie een beter instrument dan beëindiging of weigering of zelfs intrekken of herzien van het verleningsbesluit. Middels opschorting kan ruimte geboden worden voor herstelmaatregelen of nader onderzoek.

Om deze redenen is de mogelijkheid voor het college om de SVB te verzoeken over te gaan tot opschorting aan de verordening toegevoegd. Het college kan een verzoek enkel doen als een ernstig vermoeden is gerezen dat:

1. de jeugdige onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beslissing zou hebben geleid,
2. de jeugdige niet voldoet aan de aan het persoonsgebonden budget verbonden voorwaarden, of
3. de jeugdige het persoonsgebonden budget niet of voor een ander doel gebruikt.

Van de onder 2 genoemde omstandigheid is ook sprake als de jeugdige niet langer voldoende in staat is op eigen kracht, dan wel met hulp uit zijn sociale netwerk of van zijn vertegenwoordiger, de aan een persoonsgebonden budget verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren, en als niet langer is gewaarborgd dat de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot de maatwerkvoorziening behoren, veilig, doeltreffend en cliëntgericht worden verstrekt.

Uiteraard moet het college het verzoek goed motiveren en – met inachtneming van de daarvoor geldende regels – de SVB van voldoende informatie voorzien op grond waarvan de SVB over kan gaan tot deugdelijke besluitvorming ten aanzien van het al dan niet nemen van een besluit tot opschorting.

Verder kan er voor ten hoogste dertien weken worden opgeschort. Hierbij is aansluiting gezocht bij de termijn zoals deze ook wordt gehanteerd in artikel 4:56 van de Awb en onder de Wet langdurige zorg.

Artikel 12 Nieuwe feiten en omstandigheden, herziening, intrekking en terugvordering

Deze bepaling is een uitwerking van de bij nota van wijziging (Kamerstukken II 2013/14 33 684, nr. 11, artikel D) ingevoegde verplichte delegatiebepaling van artikel 2.9, onder d, van de wet, waarbij is bepaald dat de gemeente bij verordening regels stelt voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet.

Ook deze bepaling beoogt het standaardiseren met de regelgeving met betrekking tot de aan elkaar verwante beleidsterreinen van jeugdhulp en maatschappelijke ondersteuning.
In de toelichting op de nota van wijziging is voorts vermeld dat het tot de gemeentelijke verantwoordelijkheid behoort misbruik van de geboden voorzieningen te voorkomen en, waar nodig, op te treden tegen onterecht gebruik van individuele voorzieningen of persoonsgebonden budgetten. Een zorgvuldig gebruik van collectieve middelen is wezenlijk voor het draagvlak daarvan. De artikelen 8.1.2 tot en met 8.1.4 (oorspronkelijk genummerd: 8.1.1a tot en met 8.1.1c) zijn eveneens bij nota van wijziging en ter standaardisering van de regelgeving aan het wetsvoorstel toegevoegd.
Het eerste lid berust mede op artikel 8.1.2, eerste lid, van de wet. Ook de overige onderdelen van artikel 8.1.2 en artikel 8.1.3 en 8.1.4 geven handen en voeten aan de bestrijding van misbruik en oneigenlijk gebruik en zijn opgenomen in deze verordening. De wettekst van de artikelen 8.1.2 tot en met 8.1.4 is veelal beperkt tot de pgb. Waar mogelijk en zinvol, is dit ter uitwerking van de delegatiebepaling in artikel 2.9, onder d, van de wet, in de verordening uitgebreid tot de individuele voorziening in natura. Hiervoor kan ook steun gevonden worden in de tekst van de toelichting op artikel 8.1.2, waarbij is vermeld dat de in het eerste lid geregelde inlichtingenverplichting als uitgangspunt heeft dat van de jeugdige aan wie een individuele voorziening of een daaraan gekoppeld pgb is verstrekt, verlangd kan worden dat ze voldoende gegevens en inlichtingen verstrekken om het college in staat te stellen te beoordelen of het beroep op die individuele voorziening of het daaraan gekoppelde pgb terecht is gedaan. Zoals ook in het eerste artikel van deze verordening is gedefinieerd, worden onder het begrip individuele voorziening zowel de individuele voorziening in natura als het pgb begrepen.
Indien het de jeugdige redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat feiten en omstandigheden of daarin opgetreden wijzigingen van invloed kunnen zijn op de toekenning van de individuele voorziening of het daaraan gekoppelde pgb, dient hij deze onverwijld aan het college te melden. Verstrekt hij niet onverwijld uit eigen beweging deze informatie, of op verzoek van het college alle gevraagde inlichtingen en bewijsstukken, dan heeft dat gevolgen voor de toekenning van de voorziening of het daaraan gekoppelde pgb. Het college kan niet alleen bij een aanvraag, maar ook in andere stadia concrete informatie en bewijsstukken van de belanghebbende vragen.
Het tweede lid is geënt op artikel 8.1.4 van de wet. Ook hier is de tot de pgb beperkte reikwijdte van artikel 8.1.4 van de wet op grond van het bepaalde in artikel 2.9, onder d, van de wet uitgebreid tot de individuele voorziening in natura en wordt voor beide de overkoepelende term individuele voorziening gebruikt.
Terugvordering met toepassing van het tweede lid kan eveneens plaatsvinden ten aanzien van degenen die niet hebben voldaan aan een voorwaarde die aan een individuele voorziening verbonden voorwaarde is (lid 1, onder d), of de individuele voorziening niet of voor een ander doel hebben gebruikt dan waarvoor de individuele voorziening was bestemd (lid 1, onder e). Daarbij geldt dan de voorwaarde dat zij dat opzettelijk niet of niet tijdig aan het college hebben laten weten. Oftewel, wanneer iemand die hierboven genoemde omstandigheden opzettelijk verzwijgt voor het college en het college daardoor niet de verlening van de voorziening kan herzien of intrekken, dan kan het college van die persoon de geldwaarde van de voorziening die als gevolg daarvan onnodig of teveel is verstrekt terugvorderen.

Artikel 13 Overgangsrecht
Dit artikel behoeft geen toelichting

Artikel 14 Hardheidsclausule
Dit artikel bepaalt dat het college in bijzondere gevallen ten gunste van de jeugdige kan afwijken van de bepalingen van deze verordening, en dus niet van de in de wet zelf genoemde bepalingen. Dit afwijken kan alleen maar ten gunste, en nooit ten nadele van de jeugdige. Met nadruk is gemeld: in bijzondere gevallen. Het gebruik maken van de hardheidsclausule moet beschouwd worden als een uitzondering en niet als een regel. Het college moet in verband met de rechtszekerheid ook duidelijk aangeven waarom in een bepaalde situatie van de verordening wordt afgeweken.

Artikel 15 Intrekking oude verordening
Dit artikel behoeft geen toelichting

Artikel 16 Inwerkingtreding
Dit artikel behoeft geen toelichting

Artikel 17 Citeertitel

Dit artikel behoeft geen toelichting